

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

"VI SKAL JO VISE HINANDEN HENSYN"

"Kom så! Kom så!!!" Jeg sidder på en bycykel uden sæde på vej ned mod krydset ved Tagensvej og Øster Søgade, bag mig prøver en lille hidsig herre tilsyneladende at komme forbi mig på venstre side.

"Ind til højre! Ind til højre!!" snerrer han, men da jeg selv skal dreje til venstre og desuden er klemt mellem en horde af andre morgencyklister, er det lidt svært. Før han når forbi, skifter lyset til rødt, og det næste minuts tid er vi tvunget til at stå og glo på hinanden.

"Jeg skulle egentlig også til venstre," prøver jeg tøvende at forklare, men han hvisler blot med rolig, afdæmpet stemme:

"Vi skal jo vise hinanden hensyn."

I hans øjne er jeg tydeligvis idioten. Så bliver lyset grønt og han forsvinder ned ad Sølvgade. Hvad skete der?

Episoden fik mig til at tænke på hvor stor en kunst det egentlig er at vise hinanden hensyn i tætpakkede områder – og på de mere eller mindre pudsige måder folk vælger at 'vise hinanden hensyn' på.

Hvor ofte møder man ikke folk som denne cyklist der føler sig foranlediget til at komme med krakilske tilråb og formaninger fordi man ud fra et højere ordensprincip er et par millimeter galt afmarcheret? Strejfer du pedalen et brøkdelt af et sekund før lyset skifter til grønt, eller hopper du ikke af cyklen i samme sekund du nærmer dig et for-tov, er de der straks: "Der er rødt!!", og "Hallo, du må ikke cykle her!!"

De er hverdagens anonyme politibetjente der sørger for at opret-holde god, sund orden 24 timer i døgnet. De råber sjældent "idiot" eller "narrøv" eller andre ukvemsord. Næh, følelsesudtryk er de skam langt hævet over. Det er jo ikke *dig* de har noget imod – det er dit lovbrud. Gribes de ikke straks ind over for din fadæse, bryder det rene anarki jo snart løs. Måske er det bare mig, men i deres utrættelige iver efter at forkynde lovens bogstav kan disse typer godt forekomme mig en anelse selvretfærdige.

Men hellere disse lovlydige væsner end den regulære *hensyns-dræber* der dagligt demonstrerer en imponerende evne til at vade gennem livet uden at registrere noget som helst andet end sig selv. Alt hensyns-dræberne har i hænderne ender på fortovet. Øldåser, sammenkrøllede smøgpakker, pizzabakker, etc. De pisser og skider op ad din dør – og de kunne ikke være mere ligeglade.

Heldigvis mistænker jeg at der er ved at blive indført visse rehabiliteringsprogrammer som i det skjulte arbejder på at komme hensyns-dræbernes asociale adfærd til livs. Min mistanke blev vakt da jeg den anden dag så et mindre bjerg af poser spækket til randen med tomme flasker for foden af den lokale flaskeautomat.

Umiddelbart var det lidt af et filosofisk mysterium. Flaskeauto-maten er stort set aldrig fyldt. Og jeg mener, enten burde man jo være skide ligeglad og bare smide sine flasker på nærmeste fortov, eller også skulle man tro vedkommende lige akkurat havde kræfter nok til at følge sin ædle handling til dørs – og få proppet flaskerne i. Er det en hensyns-dræber under rehabilitering der har været på spil? Én der har indset sine slette gerninger og har besluttet at gøre *noget* ved det. Fuldt af lutter gode intentioner har han møjsommeligt slæbt alle sine fyldte poser herved og *så* – i sidste sekund – er et eller andet slået klik inden i ham. Blev han ramt af et mindre tilbagefald mens han stirrede på de flaskeformede huller, og tænkte "Op i røven med det!" – smed poserne på jorden og gik videre? Hvordan forklarer man det ellers? I det mindste er det godt at vide at han arbejder på det.